

Новчић од рубина

Пре много година беше једно село. У том селу се причаше о три несрећна човека.

У животу они среће немаше. Први човек се зваше Милош. Он мајке немаше, те одрасташе са оцем својим. Он порасте те крете пекар бити, ал' му то не пође за руком. Други човек беше Иван. Он немаше ни оца ни мајке, ал' имаше ујака. Прођоше године те он нема за хлеба јести, те крене као коњушар радити ал' ни у послу му не беше добро. Трећи човек се зваше Огњен. Он беше остављен испред ковачнице, те га ковачи видеше и узеше, па га одгајаше као свога и он порасте, па крене радити, ковач бити, ал' му не пође ни то за руком. Све троје одлуче да иду код врачара, ал' то не знаше. Они отидоше и зачуде се кад видеше да све троје отидоше тамо у исто време. Седе они тамо, па им врачар рече: „Ви среће немате, али постоји начин како да је добијете. Имате једну пећину иза шуме. Уђите у њу и тако ћете наћи новчић среће, али морате да се борите, јер тамо живи змај који чува новчић. Он ће вам дати три препреке. Ако успете да их пређете, добићете новчић, а ако не, умрећете”. Они се захвалише и изађоше. Иван стаде те рече: „Сутра у три по подне дођите код старог храста. Донесите шта год можете!” То им рече и одоше. Сутрадан они се састадоше тачно у договорено време, те Иван рече: „Ја сам нам донео три коња јака, узде и седла, да ходати не морамо.” Те заћута. После неког времена Милош крете причати: „Ја сам нам донео торбе пуне хране и воде”. Те би тишина, ал' убрзо Огњен крете причати: „Ја сам донео мачеве, каишеве, три ножа, ужади и цепни сат”. Они се спаковаше, те кренуше на пут. После неког времена они већ бише у шуми, ал' ноћ крене падати, те расподелише послове. Таман што мрак паде, а они запалише ватру и легаше. Они се договараше да ће Иван стражарити. Милош се пробуди, те затекне Ивана како спава, а коње узрујане. Брзо их пробуди те отрча до коња, те видеше да су покрадени, па побесне те викну: „Како си могао да заспиш? Зашто ниси пробудио неког од нас двојице?” Иван му крете објашњавати да није хтео и да је био превише уморан, ал' Милош не хтеде чути, те се крене бити са њим. Огњен се окрете и погледа у торбу, те види да није много ствари украдено, али он знаше да ће им можда баш то бити потребно. Брзо се окрете и раздвоји их те им рече: „Аман, не бијте се више. Његова је кривица што је заспао, али и ти си могао да погледаш шта је украдено, а и могао си боље да реагујеш.” Они се смирише, те кренуше даље. Опет паде ноћ и пошто одлуче да што пре стигну они наставише. Огњен, видевши пећину нареди коњу да трчи, ал' срећа не траје дуго

јер његов коњ поломи ногу, те крене полако каскати. Он то виде те заустави коња, па сиђе с њега. Одведе га до пећине, те погледа копито. Дођоше Милош за њим и Иван, те га Милош упита „Да ли је коњ добро?” а одговор беше „Не”. Иван му љутито приђе и упита га „Је л' си баш морао да трчиш? ” Он не даде одговор, ал' Милош му рече: „Имам мало тканине. Изволи. Завежи око ране. Требало би после неколико дана да зарасте”. Огњен му се захвали и рече „Хајде да запалимо ватру и да спавамо. Сада смо превише уморни да бисмо се борили. Ионако овде нико није био преко десет година.” Тако и беше. Полако се пробудише и припремише се, завезаше коње за дрво, те крену. После неког времена видеше змаја са црвеним телом, жутим очима и оштрим зубима. Те им змај рече „Шта хоћете вас тројица?”, те му они кажу да су дошли по новчић, па им змај рече: „Имаћете три изазова. Срећно!” Змај оде, а под пропаде, али остадоше мали делови земље, те они полако кренуше скакати, али се Милош оклизну и држаше се за ивицу. Иван то виде, па крете по њега и успе га подићи. Полако наставише даље. Опет змај дође, па им рече: „Браво, успели сте, али за овај изазов не смете да гледате. Изволите мараме, завежите их око главе, а што се тиче изазова, то је лавиринт.” Опет оде. Они мало размишљаше, те се сете шта ће радити. Они се завежу око струка канапом, прекрију очи марамом, па крену. После неколико покушаја, они успеју да изађу из лавиринта. Одвежу се и скину мараме, те се опет змај појави па им рече: „Успели сте, али да ли можете да победите мене? ” Они се погледаше, па извадише мачеве. Крену борба. Борба дуго трајаше, ал' пред крај борбе, кад су сви били на измаку снаге, Милош крете убити змаја, ал' се предомисли и само узе новчић и рече: „Идемо, немамо времена за губљење.” Они изађу из пећине, одмах се попну на коње и крену кући. Беху они близу села, те Иван рече: „Ако се слажете, ја већ одавде видим изграђен бунар у центру села. Ја бих да овај новчић бацимо у њега. Они га погледаше, па се сложе. Кад су ушли у село, сви су их гледали са одушевљењем. Дошли су они до бунара и сва тројица затворе очи, па Иван баци новчић. Прођоше године а они посташе добри пријатељи. Имаше свако жену и по петоро деце.

И на крају су живели срећан и дуг живот.

Даница Јовановић IV/1

